

издавач ЛОМ / Београд
за издавача / опрема Флавио Ригонат
штампа Caligraph / Београд
тираж 300 • Београд / 2026.

ISBN 978-86-7958-430-4

СЕЋАЊА НА ВЕЉУ ПАВЛОВИЋА

L O M

BEOGRAD / MMXXVI

© Katarina Pavlović, 2026

уредници издања

Катарина Павловић

Флавио Ригонат

- 007 Антонијевић Небојша-Антон*
011 Басара Светислав
015 Бобић Мојсиловић Мирјана
019 Богојевић Наташа
023 Булатовић Раде Чеуа
029 Цветковић Маја
033 Ђурчин Ана
035 Давенпорт Лавинија
043 Дешић Гавро
047 Халиловић Енес
049 Јањатовић Петар
053 Кеџмановић Владимир
059 Коњовић Слободан
063 Костић Зоран-Цане
067 Крунић Славко
075 Кукић Бранко
077 Лакићевић Огњенка
081 Лубардић Сања
087 Малеванов Грегор
089 Маловић Никола
095 Мандић Ригонат Татјана
099 Марић Ненад-Краљ Чачка
103 Огњановић Мирјана
109 Павловић Катарина
113 Пантић Михајло
123 Пауновић Зоран
127 Поповић Петар-Пеца
133 Пушић Антоније-Рамбо Амадеус
135 Сикимић Драшко
139 Симић Жикица
147 Врањковић Никола
151 Вучковић Денчић Ана
157 Вучковић Милица

* Сећања су изложена по абecedном реду презимена аутора.

Небојша Антонијевић

АНТОН

Трен
 брза реч, ватрена
 ни трен
 а кроз њега
 вечност разоружава.

Почињем ову причу гледањем емисије *Духовници* о Вељином путовању у Америку и посети манастира св. Јефема Аризонског и св. Анастасије који се налазе у пустињи Аризоне. . . Скоро нестварно. . .

Срео сам Вељу у његовом крају па смо сели у оближњи *Полет* где је увек био неко из полетне екипе и онда се повела прича о том путу, Калифорнији, људима . . . Између осталог, и о томе да је донео гитару коју је добио на поклон. . . Боље не може!

Сад ми се чини да се неки догађаји крећу кроз време својом вољом. . . Али није тако. Углавном, једног дана зовем Вељу и кажем му да бих свратио да видим гитару,

Небојша Антонијевић Антон (Београд, 1961), соло-гитара и вокал групе „Партибрејкерс“.

проверим да ли је све у реду и променим
жице на њој. Тако је и било. Диван инстру-
мент. . . Мало сам свирао Катарини и Вељи
док смо пили кафу. Био је то добар дан!

Постоје људи који својим животом постају пример врлине. Они доносе радост и сведоче истину. Неуморни у свом послу предавања себе, то јест оног најплеменитијег у себи што су добили и развили показују другима да је могуће. Такав је био Веља Павловић!

А онда је стигла корона и хорор. . . Људи су одлазили. . . Па вест да је и Веља болестан, али не од короне. Послао ми је пар фотографија после третмана где дочекује ћерку Кристину која му доноси на поклон штене, а Катарина све профи слика. . . Стотине речи у једној фотки. . . Чинило се да све иде набоље. . .

За себе можда
али за другог
да ли сам данас
учинио нешто?
овај дан је сведок
да ли сам жив или сам
самоме себи
најгори непријатељ.

Веља Павловић. . . Културна громада
Београда. . . Са нивоа 23 осветљавао је Бео-
град. . . Ко зна на ком је сад нивоу?

Има ко зна.

Светислав Басара, Катарина Павловић и Веља

Светислав Басара

ОДЛАЗАК ДОБРОГ ДУХА

О нечијем животу – неко је мудар рекао – не може се судити док човек не умре. Наравно, о свим покојницима сви ће говорити само најбоље – бар у јавности – али се увек препозна кад су изјаве саучешћа и ожалашћености формалне, препуне општих места (и смрт је, уосталом, опште место), а кад су искрене, спонтане и аутентичне.

Ако је судити по посмртним реакцијама – а ја то знам и из прве руке – мој стари друг Велимир Павловић Веља је проживео један поштен и добар живот. Нажалост, не и дуг. Почев од патријарха, закључно с последњим твитерашем, све реакције на Вељину смрт одисале су топлином и искреном ожалашћеношћу.

Ваља притом нагласити да Вељина свеопшта омиљеност није произилазила из компромисерства, човекоугађања и тактике до-

бар дан, чаршијо, на све четир стране. О, не. Знао је Велимир да се узјогуни, да не угоди онима који угађање и не заслужују и – поготово – да не подилази гордостима и предрасудама ни једне од четирију чаршија.

Био је присутан на свим културним догађајима, промоцијама књига – све док није оболео, и на рок концертима – и отварањима изложби, никада, међутим, у првим редовима, никад под светлошћу рефлектора. Није било – убудуће ће, нажалост, бити – никога ко нешто значи у српској књижевности, филму, сликарству итд. а да није гостовао у његовој култној емисији *Ниво 23*.

Толико је та емисија култна да су многи који су хтели нешто да значе покушавали да преко везе буду позвани у *Ниво 23*. Џаба. Морали су сачекати да најпре нешто значе.

Можда не толико култан колико *Ниво 23*, али на дуге стазе значајнији, свакако је био видео-серијал *Духовници*, у ком је Веља – иако без формалног теолошког образовања – умешно и ненаметљиво водио разговоре са знаменитим, широј јавности углавном непознатим, завидном духовношћу обдареним монасима и монахињама, миљама удаљеним од фолклорног културно-

уметничког православља. Био је наумио да те разговоре – или бар најбоље од њих, јер их је мноштво – објави у посебној књизи, али га је смрт претекла.

Не знам како ћу савладати ужас празнине и претећу тишину коју је Вељина смрт оставила у мојој души. И како ћу без Веље пити кафе у Старбаксу у Рајићевој. С ким ћу шетати по Калемегдану и с ким ћу се такмичити у броју пређених корака забележених на одомерима наших мобилних телефона, извештаје које смо уредно слали један другом на крају сваког дана.

У ноћи Петог октобра, Веља је „ослободио“ своју матичну кућу, Студио Б, одакле су потекле прве вести о паду Милошевићевог режима. Целу ту ноћ, све до половине следећег дана, Веља је, у веселом, карневалском, нересантиманском духу водио први слободни програм. Националну фреквенцију, после наравно, није тражио. Још мање орден. Остао је да до пензије ради оно што је одувек радио. Предахни сада, Велимире, у Аврамовом крилу. Док живот не прождрије смрт.

Мира Бобић Мојсиловић са Вељом

Мирјана Бобић Мојсиловић

ВЕЉА

(ПОКРЕТНИ ПРАЗНИК СКРОМНОСТИ)

Веља, мој друг, и мој брат, мој колега и мој колега родитељ, мој усамљени добри дух који и данас лебди ту, над овим крошњама између СКЦ-а, и Карађорђевог парка, Веља чији смех могу да призовем и сад.

Ми смо се клиберили. Ми смо се смејали. Ми смо цркавали од смеха.

Увек сам имала утисак да се зивкамо тако, без реда и без правила, кад нам дође, само да бисмо осетили да нисмо сами.

Понекад су могли да прођу и месеци, понекад бисмо се чули сваког другог дана.

Звао би ме телефоном, били су то дуги разговори, понекад бисмо се псовали од милоште.

Слао ми је филмове, музику коју слуша, размењивали смо књиге. Понекад смо сит-

но трачарили људе које знамо површно. Голицали бисмо се питањима, и чачкали у фингираним свађама, али се никада нисмо посвађали, чак и када се нисмо слагали – Веља је умео да буде господин и да се повуче на време, пре него што се распалим и кренем да га гађам аргументима.

Пред Вељом сам могла да будем и већа од живота и ситнија од зрна песка, наше узајамне несавршености су се подразумевале. Грдила сам га што не узме свој живот у своје руке, и он се смејао.

Понекад би се око њега појављивале жене које су га гледале заљубљено, али никада ништа није хтео да ми призна. Причао ми је о љубавима, о свим тим чудесним лепотицама и „курветинама“ које је волео и које су га остављале и које је он остављао и заборављао, и некада, давно, причао ми је како је умео да буде љубоморан, И знао је да ћу чувати његове тајне И његове исповести, и да ћу их заборавити .

Ја сам била нека врста његовог малог покретног дневника – јадао ми се кад је претеривао, преда мном је могао да буде демолирани Велимир кога грдим, збуњени Веља који не зна шта ће са људима, стидљи-

ви Веља кога терам да пише, и мистериозни Велимир који нешто крије.

Иза свега тога стајао је један песник, тих, сувише тих за ову бучну стварност, сувише отмен за такмичење било које врсте, и један писац који је своје писање живео.

Трептаво загледан у свет иза својих „ленонки“ , симболички заштићен свим тим рокенролом, немарношћу, рокањем, левискама, старкама, Стонсима и Том Вејтсом, банчењима по кафанчинама са београдским музичарима, сликарима, писцима, са торбом о рамену у којој је увек било неке књиге, или CD-а, или неког доброг цитата, Веља је, иако му то није била намера, где год да је дошао, остављао утисак својом ненаметљивошћу.

У ствари, био је покретни празник скромности.

Ишли смо на ћевапе и кромпириће, и на пивкана у *Мањеж*.

Ишли смо у *Полет*, на гирице, и блејку с Андром и Грегором и екипицом.

Ишли смо у биоскоп.

Кад смо били заједно, увек смо били као неки клинци.

Једном, одавно, звао ме је у 11 увече телефоном, успаничен.

„Шта је било, Вељо?“

„Мики, молим те, треба ми помоћ. Моја Кики треба да иде на журку, а исфлекала је беле панталоне. Како да јој то решим?“

Тата који сам подиже ћерку.

Кренуле су ми сузе.

„Велимире, не знам шта ћемо с панталонама, али после овога заволела сам те највише на свету.“

Било је лако волети га.

Помишљаам, како у ствари није отишао.

Ту је, видим га, и као некад, као увек, измами ми осмех.

Наташа Богојевић

Не могу тачно да се сетим када сам упознала Вељу Павловића. Чини ми се да је одувек био део мог живота, као знак препознавања нашег Београда, градског духа и времена које је постало историја. Док сам живела у Београду, студирала и радила, одлазила сам у *Мањеж*, седела по кафићима, слушала Студио Б или лутала улицама града, Веља је увек био присутан. Нисам тада ни мислила како је то могуће? Он је увек ширио добре вибрације, ненаметљиво и тихо, можда чак стидљиво. Било је довољно да се појави на неком догађају, концерту, промоцији или отварању изложбе у СКЦ-у – простор би одмах био испуњен неким посебним енергијом која зрачи смисао и топлину.

Када сам отишла у Америку, мислила сам да ће спонтани сусрети са Вељом остати само део успомена. Али кад год сам долазила у Београд, где год бих отишла, чак

можда и у најобичнијој градској шетњи, одједном би се појавио Веља. Као да је припадао некој врсти невидљиве мреже људи, уметности и значења која не познају границе ни континенте. Никада се нисмо договарали телефоном, никада није било великих планова ни организације. Једноставно бисмо се срели. И сваки пут је изгледало као да зна све – где сам била, шта тренутно радим, где сам имала премијеру или коју сам награду добила.

Али то његово „знање“ никада није било радознано ни наметљиво. Веља није био човек који задире у туђе животе. Напротив, имао је ретку способност да слуша и разуме људе без много речи. Тихо би се насмешио, погледао вас оним својим благим, интелигентним погледом и поставио питање. Увек прецизно. Некад филозофско, некад духовито, некад сасвим једноставно, али толико тачно да вас натера да застанете и размислите. Његова питања нису служила да импресионирају, већ да отворе простор за разговор, за истину, за човека и саговорника.

Била сам гост у његовим емисијама и сваки пут сам имала осећај да разговарам